

MAJA KADLEČÍKOVÁ

ANA A SOFIA

EPUB ePub

ISBN 978-80-570-1514-7

EAN 9788057015147

MOBI

ISBN 978-80-570-1515-4

EAN 9788057015154

PDF

ISBN 978-80-570-1513-0

EAN 9788057015130

Text

Dizajn, obálka, grafická úprava

Vydavateľ

Ana a Sofia

© Maja Kadlečíková

© Maja Kadlečíková

© Maja Kadlečíková

1. vydanie, 2019

EPUB ePub

ISBN 978-80-570-1514-7

EAN 9788057015147

MOBI

ISBN 978-80-570-1515-4

EAN 9788057015154

PDF

ISBN 978-80-570-1513-0

EAN 9788057015130

Obsah

1.	5
2.	9
3.	12
4.	14
5.	16
6.	20
7.	24
8.	31
9.	40
10.	50
11.	54
12.	59
13.	65
14.	70
15.	76
16.	81
17.	87
18.	89
19.	93
20.	101

Ana a Sofia

1.

Sofia sa zamyslela. Po tehlovej stene čarbalo traslavou rukou odchádzajúce slnko, všetko vyzeralo pokojne, ale ona niečo tušila, len ešte nevedela ten pocit nazvať. Sedela na železnej posteli, na vysokom matraci s bielymi a modrými pásikmi, posteľ bola privysoká a tak hompálala nohami. Zvedavo pozorovala, či jej plstené šľapky z chodidiel spadnú, kým naráta do desať, alebo nie. Pri desať, čo vyslovila v duchu, sa ale predsa niečo stalo, ktosi zaklopal na dvere. Dlhو hľadela na čerstvo natreté veraje, až napokon pomaly povedala: nech sa páči, už na teba čakám.

Nestačila sa ani pozastaviť nad náhodne vyslovenou vetou, keď sa dvere otvorili a objavila sa v nich drobná postava. Či lepšie povedané útla, žena s priehľadnou pokožkou a nápadne veľkými očami. Sofia si neskôr uvedomila, že ani neboli veľké, ale výrazné, žiarili. Nástojčivo. Dlhو. Žena vstúpila do miestnosti. V rohu sa povalovala utierka na prach zo pštosích pier, nad podlahou majestátne vznášala veľká sieť pripevnená na oboch koncoch k povale. Na niekoľkých miestach bola roztrhaná, ale hlavné osi ostali pevné, spletené oká spoľahlivé a niekoľko vankúšov v jej strede, tam bola prehĺbená, akoby sa odmietala vzdať presných obrysov tela minulého noclažníka, bolo príslubom pohodlia.

Prečo som radšej nebola v sieti?, pomyslela si Sofia. Teraz si bude myslieť, že je to jej miesto. Koľko som túžila kolembať sa v jej pomalom rytme a hádať obrazce,

čo na popraskanú stenu načrtáva slnečný lúč. A teraz tu hlúpo civím na posteli už celé roky a neviem sa z nej dostať, vždy som v nesprávny čas na nesprávnom mieste. V myšlienkach akoby zabudla na nového človeka v miestnosti. Uvedomila si, že celý ten čas nepovedala ani slovo, jej pohľad smeroval niekam za dievčinu.

Tá sa začala pýriť a prešlapovala z nohy na nohu. "Hmm," po chvíli dala priškrtene najavo svoju prítomnosť. Sofia najprv stuhla, ale potom sa rozosmiala. Rezko zoskočila z postele, trochu si narazila členok, v duchu zahrešila, za čo sa hneď ktovie komu ospravedlnila a ponáhľala sa ju privítať. Žena mala napätú tvár, až teraz si Sofia všimla niekoľko rovných vrások okolo úst. Jej čistý hlas ju vylakal.

"O čom si premýšľala?" - "O tom, že by som radšej spala v sieti a nie na posteli. Vždy doplatím na to, že sa tak rada nadhadzujem na matraci a hompáľam nohami. Proste je mi jasné, že celý ten čas, čo tu budeš, budem znovu čakať na sieť. A možno mi vôbec nie je súdená. Čo ja viem, samé hlúposti, načo ti to vlastne hovorím? Ale, opýtala si sa," zakončila Sofia s pocitom víťazstva. Tak teraz sa ukáž, nakoľko si pohotová, toto si určite nečakala, takéto uvítanie, takúto úprimnosť. Nemala si sa pýtať, nemala si ma provokovať, bežalo Sofii myslou, no dievčina bola ticho.

Stála tam pri pootvorených dverách a Sofia mala pocit, že čas sa zastavil. Potom mladá žena podišla k posteli. Tvár mala celkom blízko pri Sofii, usmiala sa, ale akosi inak ako sa usmeje prichodzí a plátený kufrík, či lepšie

povedané tašku, čo stratila tvar ohľaduplne položila na matrac. Hneď vedľa Sofie, akoby nemala posteľ štyri bezpečne vzdialené kúty. "Ak chceš, choď do siete, ale žiť v sieti nie je nič príjemné. Ja sa z jednej vraciam a netúžim po ničom inom ako pevnej posteli," prehodila.

Jedným poskokom, lebo sa len nebadane skrčila v kolenách a rozkývala, sa vyšvihla na posteľ, schúlila do rohu, nohy pritisla na hrud', dlane pritlačila pod krk a Sofia sa zľakla, že od únavy odpadla. Dievča ale pravidelne dýchalo a ona si vyčítala, že uverila Silvii - tá sa dušovala, že jej namiesto seba posielala milú a tichú spolubývajúcu.

Nie je nemilá, ani hlučná, ale obrazu milého a tichého dievčaťa nezodpovedá, krútilo sa jej v mysli stále dokola. Cítila sa podvedená. Zasa niekto rozhodol za mňa, zasa ma niekto niekam presunul a zobral situáciu do vlastných rúk. Prečo mám ísť do siete? Je síce pravda, že to sama povedala, ale delenie sa o miesto si predstavovala inak.

Veď ona mala byť tá, čo má posledné slovo, ona je tu dlhšie. Ona si mala vybrať, rozhodnúť, kde bude nováčik, dopriať si čas na rozmyslenie, okolkovať a vysvetľovať ako si predstavuje spolunažívanie. A zatiaľ mi tu nejaká ani neviem odkiaľ, dokonca ani nepovedala svoje meno, aj keď Silvia hovorila o nej ako o kamarátke Ane, sama zaľahne tam, kde chce a pokojne si zaspí. Presnejšie, zasadne, usmiala sa v duchu Sofia. Tak to teda nie, rozhodla sa Sofia a uvedomila si, prečo sa pred pár minútami zaoberala zvláštnym tichom.

Takisto sa stiahla do klobôčka na opačnej strane postele, nohy podobne skrčila pod seba a pokúšala sa zaspáť. Jedným očkom pozorovala sieť a uvedomila si, že pre ňu stratila čaro. Cez dvere doliehalo do izby pravidelné klopkanie, ale nemala už dosť síl uvažovať o jeho príčine. Zvečerilo sa a ľahký opar ponoril celú miestnosť do predstáv z bublifuku. Jej posledná myšlienka pred tým ako zaspala bolo, že sa napodiv necíti nepríjemne.

2.

Na prvé stretnutie s Anou spomínala dlho, v jej živote sa vynárala a potom znovu mizla. Trvalo pár rokov, kým ju Sofia vôbec začala považovať za človeka z mäsa a kostí, ale istý odstup medzi nimi ostal navždy. Možno je to tak lepšie, dumala veľakrát, prílišná blízkosť vzťah často zabíja.

Ana určite nebola prelud, ktorý bez váhania vtrhol do jej života, bola až príliš skutočná. Nikdy nezabudne, koľko sa natrápila, keď plietla hlavu Romanovi, mužovi, čo mal patriť len jej. Spadla medzi nich celkom náhodou. Stretli sa v obchode s potravinami, lebo Roman vrazil nákupným vozíkom do krabíc s kukuričnými lupienkami, ktoré stáli naukladané na seba ako pyramída. Ešte dnes si spomína ako presne a galantne padala jedna škatuľa za druhou a žiadna sa neotvorila. Zdalo sa, že sa na tom dobre zabávajú, spokojné, že im konečne niekto dal slobodu a vytrhol ich z potupného postavenia.

A zrazu sa spoza nich vynorila ryšavá hlava a známe oči. "Stavala som to celú večnosť a teraz mi do toho niekto nabúra. Ja to kašlem, nech sa váľajú po zemi, je to ich problém, ale rada by som videla toho slepého dobráka, rada by som mu to vytmavila," nadskakovala postavička na vysokým podpätkoch a Sofia zaúpela. Ich pohľady sa stretli, zatiaľ čo Roman očervenel ako paradajka a zísal na celé divadlo. Obrátila sa k nemu, chytila ho za rukáv a oznámila: "Roman, to je Ana." "Kto je Ana?," opýtal sa

a jeho úsmev ju vyplašil. "To som ja," vysvetlila Ana a tiež sa usmievala.

Snáď jej nezačne zbierať tie hlúpe krabice, modlila sa v duchu Sofia, ale bolo to ešte horšie. "Kašli na krabice," zavelila Ana, akoby mu čítala myšlienky, "aj tak sa tu nudím. Je lepšie stavať pyramídy ako sa nechať otravovať ľuďmi, čo nevedia nájsť alebo prečítať cenovku na tovare. Ja staviam rada pyramídy, a ty, Roman?" - "Ešte som to neskúsil," povedal a Sofia si pomyslela - už je tá neznalá duša v jej moci. "Dobre, čo keby ste ma vy dvaja pozvali niekedy na pizzu, so Sofiou si štrngneme na stretnutie a čo urobíme s tebou, to sa ešte uvidí," navrhla.

Dodnes Sofia nepochopila, prečo sa začala smiať. Najprv kyslo, potom majetnícky, nakoniec zúrivo, ale zvuk vychádzajúci z jej úst znel stále rovnako. Ana sa nesmiala, len usmievala. Takisto nezabudne na Romanove mlčanie cestou domov. Sledovala každý jeho pohyb, mimovoľné gesto, ale nič jej nepomohlo posúdiť kvalitu mraku, čo na nich doľahol. A veta pri výťahu: myslíš, že pokračovať o stavbe pyramíd by bola pre Anu vhodná téma?, ju skoro dorazila. Počula sa, ako odpovedá: "To neviem zlatko, ale spoločne to určite zistíme," pričom na spoločne dala patričný dôraz.

Oči mu zasvietili a povedal: "Skutočne, viac hláv, viac rozumu. Dúfajme, že pyramídy zvládneme s tromi hlavami." S tromi, ako to s tromi, zdesila sa Sofia, ale dobre vedela, čo tým myslel. V ten večer, keď zaspal pri jej boku ho dlho pozorovala. Že som ju ja hneď vtedy, čo sme

sa stretli z tej študentskej kutice nevyhodila, pomyslela si, ale hneď to zavrhla. Nie, to nie je riešenie, to jej bolo ako už niekoľkokrát jasné, ale čo riešenie je, nevedela.

V dohodnutý deň a čas čakali v pizzerii s drobnými masnými flakmi na červenom obruse na Anu celú hodinu, kým sa rozhodli objednať si jedlo. Ona ho napokon odmietla s tým, že nie je hladná, on bol tak nervózny, že na seba prevrhol kečup a Sofii sa celá situácia zdala natoľko komická, že pre nich objednala fľašu vína navyše.

Potom sa úporne snažili vyhnúť téme pyramídy a ona zistila, že na záchod chodila omnoho častejšie ako zvyčajne - bol tesne pri dverách, v ktorých sa mohla zjaviť jej priateľka. Roman sa nudil, dokonca jej v ten večer ani nevysvetľoval dôležitosť svojej práce a vypil viac ako zniesol. Svoje urobila únava, stres a obojstranné, aj keď zvláštne sklamanie. Nakoniec ho s ligotavými očami naložila do taxíka a celú cestu sa nechala hladkať na rôznych miestach, hoci nevedela, či neriskuje príliš. Ak by vyslovil meno s tromi písmenami, určite by to nezniesla. A predsa si priala, aby to urobil.

Na druhý deň sa zobudili ako každé ráno predtým. Ona nahádzala do kabelky pár drobných zbytočností a nechala sa ním zaviest' pred bránu budovy, kde pracovala. Že mu Ana zavolala, jej Roman nepovedal. Že na dohodnutú schôdzku neprišla, jej nepovedal takisto. A tak Sofia slová na pohľadnici od svojej priateľky: "Ten chlap nestojí za to, odíď," pochopila až oveľa neskôr.

3.

"Vylez na ten strom, neboj sa, nespadneš, ja tu na teba čakám, no tak, čoho sa bojíš," vykrikovalo malé chlapča, lezec s obratnosťou opice. Sofia čupela pri malom kríčku a ani nemukla.

Dievčatko v modrých nohaviciach, sotva dvanásťročné stálo pod stromom a nevedelo, čo ďalej. Tak radšej nerobilo nič. Ak by sa odvaha oboch detí spojila, bola by primeraná veku a schopnostiam. Ale chlapča akoby chcelo všetkých presvedčiť, že niet sa čoho obávať, šikovne balansovalo po konári.

Najprv našlapoval ako mačka, opatrne, rozvážne, ale vzrušenie mu opantalo hlavu. Prestalo dávať pozor na drobné vetvičky, čo mu škriabali tvár, nedbal na šmyklivé lístie po daždi na konároch, ktoré mu nemohlo byť oporou, tenký koniec konára ho neodolateľne priťahoval.

Už dávno zabudol na opatrnú kamarátku, čo voňala medom - jej rodičia mali niekoľko včelích rodín a med bol v prísnej rodine univerzálnym prostriedkom nielen na sladenie, ale aj ako pomoc pri ranách, na zimnicu, na popraskané pery, drsné lakte. Do kúpeľa. Jej šporovlivá mamka každý deň vymyslela niečo nové, čo v jej predstavách dokázal splniť. Všetko skončilo toho dňa, keď ním namiesto krémom na topánky natrela mužovi čižmy. Jeho psi sa naňho vrhli ako zbavení zmyslov, hoci nikto nepredpokladal, že ozrutné tvory by sa pustili do lepkavej tekutiny. Roztrhané čižmy však boli dostatočný dôvod na jeho hnev - a mamka sa ho opatrne spýtala, či